

Μιχάλης Παπαμακάριος

Το ζήτημα της μετωπικής συμπόρευσης έχει καταλάβει ένα σημαντικό μέρος της συζήτησης και της κριτικής των Τ.Ε. καθώς και της μέχρι τώρα αρθρογραφίας για τη 3 συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αυτό είναι λογικό καθώς αποτελούσε μια από τις βασικές αποφάσεις της 2ης συνδιάσκεψης και η απόπειρα πρακτικής εφαρμογής της προκάλεσε μια σειρά από αντιφάσεις και διαφωνίες.

Η τακτική της μετωπικής συμπόρευσης δέχεται κριτικές από πολλές πλευρές, δύο είναι οι κύριες από αυτές.

Η πρώτη υποστηρίζει ότι οδήγησε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην απώλεια της αυτοτελούς παρέμβασής της και ότι πρέπει να απορριφθεί η πρόταση μετεξέλιξης της (κεφάλαιο Γ θέση 73 για τη «πολιτική συνεργασία»), καθώς πέραν όλων των άλλων μας οδηγεί σε συμμαχία με ρεφορμιστικά ρεύματα και δυνάμεις και αλλοιώνεται ο επαναστατικός μας χαρακτήρας, συν ότι αποτέλεσε το όχημα προσχώρησης των ΑΡΑΝ-ΑΡΑΣ στη ΛΑΕ.

Η 2η κριτική θεωρεί άτολμες τις θέσεις για το ζήτημα αυτό και θεωρεί ότι το προγραμματικό περιεχόμενο που θέτουμε για τις πολιτικές συνεργασίες είναι «μάξιμουμ» και εκ των πραγμάτων τις αποκλείει, δηλαδή ότι οι θέσεις στη πράξη καλούν σε συμπόρευση των έτοιμων επαναστατικών δυνάμεων και αδιαφορούν για «ενδιάμεσα» ή ταλαντευόμενα ρεύματα και δυνάμεις (προφανώς μεταξύ της επαναστατικής και ρεφορμιστικής αριστεράς). Βέβαια είναι λίγο δύσκολο και οι δύο αυτές κριτικές να ισχύουν ταυτόχρονα, μιας και η τυχόν ισχύς της μίας αυτομάτως αποκλείει την άλλη, ωστόσο φέρουν στοιχεία της πραγματικότητας, **αν και συνολικά λαθεύουν εξίσου.**

Η τακτική της μετωπικής συμπόρευσης με βάση τα χαρακτηριστικά που της έδωσε η απόφαση της 2ης συνδιάσκεψης, ήταν μια απόπειρα επίδρασης σε ταλαντευόμενα ρεύματα και αγωνιστές που γεννούσε και γεννά η βιαιότητα της κρίσης και της ταξικής πάλης σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Μια προσπάθεια το

δυναμικό αυτό να μετατοπίζεται αποφασιστικά και βαθύτερα ώστε να προσεγγίζει το αντικαπιταλιστικό προγραμματικό πλαίσιο και τελικά, μέσα από μια κοινή συναγωνιστική πορεία κινηματικής – πολιτικής παρέμβασης και θεωρητικού – ιδεολογικού διαλόγου, να γίνουν βήματα προς τη κατεύθυνση ενός μαζικού πόλου της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς. Από την αρχή δεν έκρυβε αυτή της τη πρόθεση, για ένα δρόμο προσέγγισης του αντικαπιταλιστικού μετώπου – πόλου, για δυνάμεις που δεν ήταν έτοιμες μια τέτοια επιλογή άμεσα. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σωστά δεν αδιαφόρησε και δεν μπορεί να αδιαφορεί για αυτό το δυναμικό ούτε μπορεί να περιοριστεί στην αναγκαία μεν αλλά όχι ικανή πρόσκληση για στράτευση στο εγχείρημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και αυτό γιατί πέρα από τα ζητήματα του προγραμματικού πλαισίου υπάρχουν είτε ζητήματα προέλευσης και ιστορικής πορείας, είτε άλλες πολιτικές ιδιαιτερότητες που δεν οδηγούν πάντα, ακόμα και μια πιθανή πολιτική συμφωνία σε εφ' όλης της ύλης συστράτευση. Επίσης κανείς δεν μπορεί να υποτιμά τις ανεπάρκειες της ίδιας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πολιτικές, προγραμματικές, κοινωνικές και οργανωτικές, που αδυνατούν την συνολική ελκυστικότητά της.

Γιατί δεν προχώρησε στη προηγούμενη φάση η συμπόρευση;

Βέβαια στην πρακτική απόπειρα αυτής της κατεύθυνσης εμφανίστηκαν πολύ σημαντικές αντιφάσεις και αδυναμίες, αλλά και διαφορετικά πολιτικά σχέδια. Από την πλευρά των **ΑΡΑΝ-ΑΡΑΣ**, η μετωπική συμπόρευση αντιμετωπίστηκε σαν εκείνο το εργαλείο που θα μετατόπιζε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ από το χαρακτήρα ενός εν δυνάμει μαζικού αντικαπιταλιστικού μετώπου σε μια συμμαχία με αδυνατισμένες και «διακυβευόμενες» τις αναγκαιές αντικαπιταλιστικές πλευρές ενός προγράμματος ρήξης και ανατροπής. Αυτή η πρακτική εκφράστηκε με τις **συνεχείς απόπειρες «περικοπής» του πλαισίου**, μια πρακτική δυστυχώς συνηθισμένη στην παθολογία της αριστεράς όπου με μοχλό τις συμμαχίες επιτυγχάνεται **«από τα έξω»** η αλλοίωση των χαρακτηριστικών είτε ενός κόμματος είτε ενός μετώπου.

Αυτή η πρακτική κορυφώθηκε με την τακτική της **απαράδεκτης διπλής συμμετοχής σε ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΜΑΡΣ** με συνεπακόλουθο τη σύγχυση για το χαρακτήρα της πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αν δηλαδή καταρχήν μας φταίει κάτι δεν ήταν κυρίως η μόνο οι αντιφάσεις (που ήταν σαφώς υπαρκτές) των αποδεκτών της πρότασης για μετωπική συμπόρευση (πχ Σχέδιο Β) αλλά οι εσωτερικές αντιφάσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η απόφαση της συνδιάσκεψης, σχετικά με τη μετωπική συμπόρευση είχε σαφή χαρακτήρα και προγραμματικό πλαίσιο και το ποιος τα καταπάτησε έχει κριθεί. Άρα αν θέλουμε να πούμε π.χ ότι το εγχείρημα ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ

ήταν αποτυχημένο γιατί σχεδόν όλη η ΜΑΡΣ πήγε στη ΛΑΕ να λέμε την αλήθεια ότι στη ΛΑΕ κυρίως πήγαν οι ΑΡΑΝ-ΑΡΑΣ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (το σχέδιο Β πχ δεν συμμετέχει οργανικά στη ΛΑΕ). Αν είναι αυτό το κριτήριο τότε γιατί δε λέγεται ότι απέτυχε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όχι η συμπόρευση; Αυτό που είναι βέβαιο και οφείλουμε να το παραδεχτούμε είναι ότι η θετικά εκπορευόμενη στάση ανοχής απέναντι σε αυτές τις πρακτικές, στο όνομα της ενότητας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ούτε την ενότητα πέτυχαν ούτε το πρόβλημα αντιμετώπισαν.

Αλλά αυτή ήταν η μία πλευρά. Η άλλη **αφορούσε στην ουσία μια τακτική «φθοράς» της πρότασης για μετωπική συμπόρευση που κυρίως ασκήθηκε από τους συντρόφους του ΣΕΚ**, είτε δια της αδιαφορίας, είτε δια της μετατροπής της στη πράξη σε πρόταση αποδοχής της γραμμής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ «τελεία». Η μετωπική συμπόρευση όμως ήταν πρόταση συνεργασίας και όχι προσχώρησης... Το αποκορύφωμα αυτής της στάσης ήταν οι συνελεύσεις για την εκλογική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ, όπου αν παρακολουθούσε κανείς τις τοποθετήσεις των συντρόφων του ΣΕΚ θα νόμιζε ότι δίνουν τον νυν υπέρ πάντων αγώνα να μην διαλυθεί ιστορικά η αντικαπιταλιστική αριστερά, να μην γίνουμε όλοι προίκα στο ρεφορμισμό, τον εθνικισμό κοκ. Να πει κανείς ότι τελικά δεν επήλθε ο Αρμαγεδδών, για την αντικαπιταλιστική αριστερά, από αυτή την εκλογική συνεργασία και ότι αυτές οι εκτιμήσεις δεν επιβεβαιώθηκαν είναι τουλάχιστον πλεονασμός. Παρεμπιπτόντως στη κριτική που γίνεται στη συγκεκριμένη συνεργασία και από άλλους συντρόφους, φαίνεται να ξεχνιέται το πολιτικό κλίμα εκείνης της περιόδου και οι πρωτοφανείς δυσκολίες του, όσο και να υποτιμάται ο πραγματικός κίνδυνος εκλογικής και όχι μόνο εξαφάνισης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, η οποία εκλογικά όχι μόνο δεν ήρθε αλλά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με αυτή την επιλογή κατέγραψε και άνοδο. Ούτε βέβαια είναι κριτήριο αποτυχίας ότι δεν είχε το εκλογικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ βασικό σύνθημα την εργατική εξουσία, λες και στην εκλογική αναμέτρηση του Γενάρη του 2015 ήταν αυτό το πραγματικό ερώτημα.

Πάνω σε αυτά τα βασικά πολιτικά προβλήματα λειτούργησαν και οι υπόλοιπες αδυναμίες μας. **Περιορισμός της διαδικασίας μόνο από τα πάνω και στις συναντήσεις των αντιπροσωπειών, αντί αυτή η γραμμή να γίνει μαζική και οργανωμένη τακτική απεύθυνσης σε κόσμο** αυτών των ρευμάτων σε γειτονιές και χώρους δουλειάς από τα κάτω και από τις συνελεύσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Λες και ο κόσμος στοιχίζεται πλήρως με τις ηγεσίες κάποιων οργανώσεων. Η ανάθεση δυστυχώς συνεχίζει να ζει και ανάμεσά μας..... Σχεδόν **αποκλειστική συζήτηση για τις εκλογές και όχι δοκιμασία στο καυτό πεδίο των πολιτικών μετώπων και των κοινωνικών αγώνων. Όχι δημόσια, μπροστά στους αγωνιστές και το λαό, συζήτηση για τα αναγκαία σημεία του προγράμματος** αλλά «διαπραγματεύσεις». Αυτά ας τα κρατήσουμε για το μέλλον....

Θα πει κανείς: ρε αδερφέ αφού οι μεν εννοούσαν και σχεδίαζαν το ένα και οι δεν εννοούσαν και σχεδίαζαν το άλλο, τι σόι απόφαση ήταν αυτή που ψηφίσατε; Πραγματικά δεν μπορεί να διαφύγει κανείς από αυτό το ερώτημα και αν θέλουμε να είμαστε στοιχειωδώς σοβαροί τόσο μεταξύ μας όσο και με τους εργαζόμενους και τον κόσμο της αριστεράς, θα πρέπει να τελειώνουμε με τις ασαφείς και πολλαπλώς ερμηνευόμενες αποφάσεις, όσο και με τη κουλτούρα «ας αποφάσισε έτσι η συνδιάσκεψη εγώ θα κάνω το σχέδιο μου». Σε αυτό το τομέα υπάρχουν αρκετά να γίνουν σχετικά με την απόφαση που θα πάρουμε στη 3η συνδιάσκεψη.

Πάλι συμπόρευση;

Κατά τη γνώμη μου αν η τακτική της μετωπικής συμπόρευσης ήταν αναγκαία μια φορά το 2012 σήμερα είναι 100!! Και αυτό γιατί σήμερα, μετά της θεαματική αποτυχία του σχεδίου του ΣΥΡΙΖΑ, έχουν πολλαπλασιαστεί οι δυνάμεις και κυρίως οι αγωνιστές, μιλάμε για πολλές δεκάδες χιλιάδες αριστερούς ανθρώπους, ειδικά στη νεολαία και στο πιο ενεργό ηλικιακό κομμάτι του πληθυσμού, οι οποίοι αναζητούν μια νέα προοπτική. Παρακολουθούν, ακόμη από μακριά και με προσοχή, τις εξελίξεις. Κάποιοι από αυτούς, λίγοι προς το παρόν, ενδιαφέρονται ή εντάσσονται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αντίστοιχα λίγοι εντάσσονται στη ΛΑΕ. Άλλοι συγκροτούν νέες συλλογικότητες όπως η ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΗ ΟΝΡΑ. Άλλοι συμβάλλουν σε κινηματικές προσπάθειες, στέκια και χώρους αλληλεγγύης, γράφουν σε σάιτ, φτιάχνουν μπλογκ κλπ. Αυτή η κατάσταση επιδρά και σε δυνάμεις προερχόμενες από το ρεύμα του ΚΚΕ, για αυτό και εμφανίζονται νέες ομάδες και πρωτοβουλίες και από αυτή τη πλευρά. Όποιος πολιτικός οργανισμός δεν λάβει υπόψη του αυτό το δυναμικό και το προς που θα τελικά θα κινηθεί θα γνωρίσει οδυνηρές εκπλήξεις....

Οι θέσεις σωστά αναγνωρίζουν ότι πολλαπλασιάζονται οι δυνάμεις που προσεγγίζουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα συνολικά ή σε σημαντικά του σημεία. Η συνυπογραφή των 5 (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΗ ΟΝΡΑ, ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ, ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ, ΞΕΚΙΝΗΜΑ) για το ασφαλιστικό λ.χ., μαζί με το ΕΕΚ, την ΟΚΔΕ και άλλες συλλογικότητες, θα μπορούσε να αποτελέσει τη προεικόνιση μιας μόνιμης και διαρκούς πρωτοβουλίας πολιτικού συντονισμού με ανοιχτό το θέμα της συνολικότερης πολιτικής συμφωνίας - συνεργασίας. Θα μπορούσε να αποτελέσει τον άξονα και το βασικό ιστό μιας συνολικότερης ανασυγκρότησης και ανάπτυξης του χώρου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που θα απευθύνεται και θα ενοποιεί όλο το προαναφερθέν δυναμικό. **Το τέλος μιας τέτοιας πορείας, σε συνδυασμό με τα αναγκαία βήματα στα υπόλοιπα πεδία της κοινωνικό - πολιτικής**

αντιπαράθεσης, θα μπορούσε να μας βρει στην πράξη με μια άλλη «ΑΝΤΑΡΣΥΑ», με υπέρβαση της σημερινής ποσότητας και ποιότητας και τελικά στον αντικαπιταλιστικό πόλο, αυτής της ιστορικής φάσης.

Μια στάση που λίγο πολύ λέει «από εδώ ο αντικαπιταλιστικός πόλος, όσοι πιστοί προσέλθετε» ή «η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι σήμερα ο αντικαπιταλιστικός πόλος» δεν μπορεί να πάει μακριά.

Η πρώτη στάση περισσότερο μπορεί να λειτουργήσει ως οχύρωση η οποία όντως θα μας διαφυλάξει από τα μπλεξίματα με τα «ταλαντευόμενα» ρεύματα και τις αντιφάσεις τους, αλλά δεν μπορεί να δράσει προωθητικά, ούτε για μας ούτε για εκείνα. Δύσκολα θα βρει κάποιος στην ιστορία παραδείγματα μαζικοποίησης ενός επαναστατικού ρεύματος χωρίς να έχει επιδράσει και τελικά μετασχηματιστεί μαζί με τμήματα που αρχικά ταλαντεύονταν μεταξύ επανάστασης και ρεφορμισμού. Αν κάποιος πχ φαντάζεται σε 2-3 χρόνια την ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τα Χ χιλιάδες σημερινά της μέλη συν 2-3 εκατοντάδες ακόμη, αυτός είναι ένας στόχος, αν και όχι και τόσο φιλόδοξος με βάση τη φάση που βρίσκεται η Ελληνική κοινωνία. Εκτός βέβαια αν πιστεύουμε ότι βαδίζουμε σε δεξιά αντιδραστική στροφή οπότε αλλάζει το πράγμα. Βέβαια και σε αυτή τη περίπτωση είναι ένα ερώτημα το κατά πόσο μπορείς να σταθείς με αυτό τον τρόπο.

Η δεύτερη στάση, στη πράξη κονταίνει το αντικαπιταλιστικό πόλο, ταυτίζοντας τον με τη σημερινή ΑΝΤΑΡΣΥΑ μάλιστα, της οποίας η κατάσταση δεν θα αλλάξει απλά με περισσότερες εκδηλώσεις, εξορμήσεις, αφισκοκολλήσεις και καλύτερη οργάνωση, όσο και αυτά δεν πρέπει να υποτιμούνται καθόλου και αυτό δυστυχώς γίνεται.

Από την άλλη το να θέσεις στόχο την δημιουργική σου επαφή με όλο αυτό τον κόσμο δεν αρκεί, γιατί ο στόχος σου οφείλει να είναι η σταθεροποίηση και το βάθεμα της μετατόπισης προς το μέρος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του μετώπου της. Αυτός ο στόχος για να επιτευχθεί χρειάζεται 4 εργαλεία και ορισμένες κρίσιμες αιχμές περιεχομένου και φυσιολογίας..

Ποια είναι αυτά τα 4 εργαλεία;

Το 1ο είναι η συγκρότηση ενός προγράμματος και κόμματος της σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής. Σε αυτό το καθήκον της εποχής μας ο κόσμος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να παίξει το πλέον σημαντικό ρόλο.

Το 2ο είναι η ύπαρξη και ανάπτυξη της σημερινής μετωπικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς, δηλαδή της ίδιας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ο ρόλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι αναντικατάστατος. Για αυτό χρειάζεται μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ στρατηγικά και προγραμματικά εξοπλισμένη, λαϊκά συγκροτημένη, κοινωνικά γειωμένη και δημοκρατικά οργανωμένη.

Το 3ο είναι το ταξικά και πολιτικά συγκροτημένο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Σε αυτό το πεδίο, η πρόταση του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής αποκτά καθοριστική σημασία. Χωρίς βήματα σε αυτά τα 3 επίπεδα η οποιαδήποτε μετωπική τακτική μένει στα μισά του δρόμου, δε έχει «πόδια» να πατήσει, γυρίζει σαν ρόδα στον αέρα, είναι αγαθή πρόθεση που δεν μετατρέπεται σε ενεργή κατάσταση.

Το τέταρτο εργαλείο και αυτό που ενδιαφέρει το θέμα του παρόντος σημειώματος, είναι το ζήτημα της μετωπικής τακτικής, των πολιτικών συμμαχιών, το περιεχόμενο και η κατεύθυνσή τους. **Αν το κριτήριο είναι ο εξοπλισμός αυτού του δυναμικού και το τράβηγμα του στον κοινωνικό και πολιτικό αγώνα για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης (που δεν ταυτίζεται με την επανάσταση αλλά είναι τακτική προσέγγισής της) τότε τα καίρια σημεία του προγράμματος της ρήξης δεν μπορούν να είναι «διακυβευόμενα»,** λογική η οποία εμφανίζεται σε αρκετές τοποθετήσεις ως το απαιτούμενο «εισιτήριο» επίδρασης στα «μεγάλα» ακροατήρια. Όσες φορές κυριαρχεί αυτή η λογική το αποτέλεσμα είναι να μένει στην αντικαπιταλιστική αριστερά η επαφή και στις ταλαντευόμενες ή ρεφορμιστικές δυνάμεις η επίδραση και τελικά η ηγεμονία.... Πώς θα λυθεί αυτός ο γόρδιος δεσμός;

Κατά πρώτον και πρωταρχικό προτάσσοντας τα βήματα στα 3 πρώτα εργαλεία που σημειώθηκαν παραπάνω και όσο αφορά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην συμβολή της δια της προγραμματικής και δημοκρατικής της ανασυγκρότησης.

Κατά δεύτερο και καθοριστικό, ξεχωρίζοντας εκείνα τα φυσιογνωμικά προγραμματικά σημεία που η ίδια η πείρα των μαζών έδειξε ότι αποτελούν τα σημεία κλειδιά της ταξικής αντιπαράθεσης.

Για λόγους οικονομίας αλλά και σημασίας θα μείνουμε σε δύο από αυτά, στο θέμα της ΕΕ και το θέμα της κυβέρνησης. Πραγματικά τα 2 αυτά ζητήματα τόσο στο ζήτημα της συνολικότερης πάλης και της εμπειρίας του δημοψηφίσματος για το πρώτο, όσο και στη τραγική διάψευση των ελπίδων του λαού για το δεύτερο είναι καθοριστικά για την οποιαδήποτε συζήτηση περί συμμαχιών κλπ. Το ότι δεν υπάρχει καμιά προοπτική μέσα στη φυλακή του ευρώ και της ΕΕ για την όποια, όχι μόνο αντικαπιταλιστική αλλά στοιχειωδώς

φιλολαϊκή κατεύθυνση είναι το νούμερο 1 ζήτημα της εποχής.

Ας το πούμε όπως θέλουμε: «σπάσιμο», «ρήξη», «αποκόλληση», «αποσύνδεση», «αποδέσμευση», «έξω», δεν έχει τη κύρια σημασία. Αυτό που έχει τη κύρια σημασία είναι η ουσία. **Το τι λες για την ΕΕ είναι κριτήριο για το πώς μιλάς και στο λαό και στην αστική τάξη. Και αυτοί που συσκοτίζουν το ζήτημα αυτό με τα «ναι μεν αλλά», ξέρουν πολύ καλά τι κάνουν και «στέλνουν σήμα» στην αστική τάξη και το ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό για το μέχρι που το πάνε....** Το σημείο αυτό είναι το όλο πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε αυτό το ζήτημα; Σε καμιά περίπτωση. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει ταξική και προγραμματική αντιμετώπιση του ζητήματος της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, της συσχέτισης του με την επανάσταση και τη πορεία προς το σοσιαλισμό – κομμουνισμό. Δεν ζητάμε καμιά συνολική συμφωνία σε αυτά αλλά στο στοιχειώδες....

Το δεύτερο είναι το θέμα της «αριστερής κυβέρνησης» και γενικά της κυβερνητικής διαχείρισης. Και εδώ το θέμα θέλει προσοχή γιατί δεν συζητάμε γενικά και αόριστα το θέμα της κυβέρνησης. Πραγματικά κανείς δεν μπορεί να προδιαγράψει απόλυτα το τι μπορεί να προκύψει σε μια άλλη κατάσταση της ταξικής πάλης, που θα έχουν τεθεί άλλα ζητήματα στην ημερήσια διάταξη, η ζωή είναι πάντα πιο ενδιαφέρουσα από θεωρητικά σχήματα και πολιτικές προσεγγίσεις. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και εμείς ως ΝΑΡ έχουμε τοποθέτηση για το θέμα αυτό που θέτει ως κριτήριο το πρωταρχικό ζήτημα της οργάνωσης του λαού και της κατάκτησης όλης της εξουσίας από αυτόν και όχι μόνο της κυβέρνησης. Αλλά πιστεύει κανείς ότι τίθεται τέτοιο ζήτημα τώρα; Πραγματικά είναι να απορεί κανείς για το χαρακτήρα τοποθετήσεων που αναλώνονται με περίσσιο άγχος να αποδείξουν ότι δεν ήταν η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ αριστερή (λες και θέλει πολύ κόπο αυτό) και χρειάζεται μια άλλη «πραγματική αριστερή κυβέρνηση» ή «πραγματικά αντιιμπεριαλιστική» και πάει λέγοντας.

Το καυτό θέμα του παρόντος είναι η αποτίμηση των τραγικών αυταπατών για τις δυνατότητες ύπαρξης και λειτουργίας στο καθεστώς μνημονίων και καπιταλιστικής κρίσης μια αριστερής κυβέρνησης (με ολίγη ή πολύ από μαζικό κίνημα) χωρίς την ανατροπή του γενικού πλαισίου της καπιταλιστικής επίθεσης και της υπεραντιδραστικής ανασυγκρότησης του συστήματος.

Από αυτή τη σκοπιά το ξεκαθάρισμα με τον κυβερνητισμό και η υπέρβασή του είναι εκ των ων ουκ άνευ για μια προοπτική στοιχειωδώς αντικαπιταλιστική. Γιατί σε άλλη περίπτωση το ερώτημα τίθεται από την ανάποδη και οδηγεί, πέραν προθέσεων, στο να αποδέχεσαι τελικά σε μια συμμαχία τη λογική του κυβερνητισμού. **Από αυτή τη σκοπιά και για να μιλάμε καθαρά μεταξύ μας, συμμαχία ή σοβαρή πολιτική ή εκλογική συνεργασία με**

δυνάμεις που στα δύο αυτά ζητήματα έχουν διαφορετική τοποθέτηση δεν μπορεί να επιτευχθεί. Εν κατακλείδι οι πολιτικές συμμαχίες ακόμη και οι θεματικές, εκλογικές ή τακτικού χαρακτήρα, δεν μπορούν να αποκόπτονται από τη διαμόρφωση του αντικαπιταλιστικού μετώπου αλλά να τον υπηρετούν

Το μαζικό κίνημα και το Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής

Για αρκετούς συντρόφους η εναλλακτική απάντηση στο ζήτημα της συμπόρευσης είναι η «κοινή δράση στο μαζικό κίνημα», στο όνομα μάλιστα μιας εκδοχής «ενιαίου μετώπου», της απόπειρας δηλαδή εφαρμογής αυτής της «κλασσικής» γραμμής σε μια όμως τελείως διαφορετική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα. Οι σύντροφοι που εκφράζουν αυτή τη κατεύθυνση φαίνεται να αδυνατούν να δουν τις καταλυτικές αλλαγές που έχουν συμβεί εδώ και χρόνια στο εργατικό κίνημα και την αριστερά. Υπάρχουν σήμερα τα μαζικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα του μεσοπολέμου, τα μαζικά συνδικάτα και η μεταξύ τους διασύνδεση; Είναι πχ η ΛΑΕ ή πολύ περισσότερο ο ΣΥΡΙΖΑ τέτοιου είδους κόμματα και σε ποια συνδικάτα συγκροτείται η μαζική (;;;) κομματική τους βάση; Και αν είναι αυτά γιατί δεν αφορά και το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ αυτή η ενιαία – μετωπική γραμμή; Μήπως τα πράγματα έχουν αλλάξει και μια τέτοια απόπειρα, το πιθανότερο, είναι να καταλήγει είτε σε φάρσα είτε σε καρικατούρα;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κινείται με βάση κάποια εκδοχή ενιαίου μετώπου αλλά με τη γραμμή του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής. Και αυτό γιατί, πέραν όλων των άλλων, καταλαβαίνει ότι η κοινή δράση δεν αρκεί, αφήστε δε που δεν επιτυγχάνεται μέχρι σήμερα και όχι τυχαία. Εκτός και αν εννοούμε κοινή δράση τον να βγουν εξόρμηση το ίδιο απόγευμα σε μια γειτονιά με τα διαφορετικά υλικά τους, συνεργεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της ΛΑΕ..... Πραγματικά έχουμε αναλογιστεί γιατί δεν επιτυγχάνεται στοιχειωδώς η κοινή δράση στο μαζικό κίνημα; Οι από εδώ και από εκεί εξαιρέσεις είναι για να επιβεβαιώνουν το κανόνα. Γιατί παρά όλες τις προσπάθειες ένα κοινό συλλαλητήριο των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς ή μια συντονισμένη προετοιμασία μιας πανεργατικής απεργίας δεν έχουν γίνει δυνατά; Οφείλουμε να αναλογιστούμε πχ για το που βοήθησε κάπου στη πράξη το κοινό ΔΤ ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΛΑΕ, ώστε να συντονιστούν αντίστοιχες δυνάμεις στο μαζικό κίνημα;

Η απάντηση σε αυτή την αδυναμία που αφορά σχεδόν όλη τη φάση της κρίσης είναι η ίδια η κρίση. Η κρίση και η καπιταλιστική επίθεση για την υπέρβαση της, αλλοιώνει καθολικά το χαρακτήρα αυτού που έχουμε μάθει να λέμε μαζικό κίνημα. Σήμερα το μαζικό κίνημα αντικειμενικά και ανεξάρτητα από τις προθέσεις των συμμετεχόντων σε αυτό, αποκτά άμεσο πολιτικό χαρακτήρα και μάλιστα καθοριστικό. Πάρτε για παράδειγμα το ασφαλιστικό.

Ένα μαζικό κίνημα αποτροπής του οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην «ρήξη με την Ευρωπαϊκή πορεία της χώρας», στο κίνδυνο ακύρωσης «της συμφωνίας του καλοκαιριού» και πάει λέγοντας. Ακριβώς στο σημείο αυτό κρύβεται και η ουσία της απάντησης του ΚΚΕ στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το «να βρεθούμε στη βάση», αλλά και της ΛΑΕ με τις υπεκφυγές και στη πράξη την άρνηση στο ζητούμενο ενός νέου μαζικού «συντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων». **Αν πραγματικά ενδιαφέρεσαι να υπάρξει ανατρεπτικό μαζικό κίνημα και «ενότητα από τα κάτω» οφείλεις να αναλάβεις και τις πολιτικές συνέπειες ενός τέτοιου κινήματος, κάτι που και οι δύο ως άνω φορείς αποφεύγουν όπως ο διάολος το λιβάνι.** Τελικά αυτό που μένει είναι το κίνημα διαμαρτυρίας και «εξαγωγής συμπερασμάτων» με σκοπό την κατάκτηση εκλογικών ποσοστών. Δηλαδή, «σεισμός – σεισμός, κοινοβουλευτισμός.....».

Σε αυτό ακριβώς το πρόβλημα έρχεται να συμβάλει το αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής, στην αναγκαία δηλαδή ενωτική δράση, βασισμένη όμως σε μια πολιτική βάση ανασυγκρότησης των πλαισίων, το στόχων και της προοπτικής του μαζικού κινήματος κυρίως του εργατικού. Όσο είναι λάθος να ταυτίζεται αυτό το πολιτικό πλαίσιο με το πλαίσιο μιας πολιτικής συνεργασίας ή περισσότερο ενός συνολικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος, άλλο τόσο λάθος είναι να χωρίζεται με σινικά τείχη το ένα από το άλλο. Όχι γιατί κάποιοι περίεργοι θέλουν να φορέσουν καπέλο τη γραμμή τους στο μαζικό κίνημα αλλά γιατί αυτό, χωρίς πολιτικά καύσιμα ανατροπής, δεν μπορεί να κάνει βήμα.

Μιχάλης Παπαμακάριος, μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ και της Τ.Ε. Περιστερίου